

Els ulls de sorra

Joan-Lluís Lluís

L'autor

Joan-Lluís Lluís

- Nascut a Perpinyà (1963)
- Escriptor i periodista

Algèria

Una mica d'història:

- Colònia francesa (1830-1962)
- Algèria era la colònia més antiga de França.
- Guerra d'independència (1954-1962)
- Algèria havia esdevingut una colònia no només econòmica i administrativa, sinó també humana: hi vivien més d'un milió d'europèus.
- La rigidesa de l'administració francesa a l'hora de rebutjar les demandes dels algerians va fer esclatar la violència.
- Molts dels soldats que havien servit l'exèrcit francès durant la II Guerra Mundial van passar a formar part del Front d'Alliberament Nacional (FLN).

Crítica a la colonització:

“Eren ells els civilitzats i no pas nosaltres, oi que sí...? En tenien la llengua empastifada, de tanta civilització que traginaven amb ells, des de la conquesta, tot i que també en sabien de manejar el ganivet entre les cames dels moros que agafaven, creu-me...” (pàg. 39).

“crec que només en aquell moment vaig adonar-me que tenien dos gossos, d’aquells dels militars, que ensinistren per fer la guerra. Els nostres, de gossos, són petits, viuen de deixalles i de barallar-se tot el dia; els gossos francesos són com esclaus criats per flairar i matar, i per això ens havien trobat tan fàcilment... Els devien fer treballar només amb olor de moro i si fossin vius avui, aquells cans que ens van seguir la petja, encara tindrien aquesta olor enganxada al cervell i els faries tornar boigs si els passegessis al mig d’un dels nostres barris de per aquí. “ (pàgs. 42-43)

“N’hi havia alguns però, no podria dir quins, que se les havien begut com llet de pit, les promeses del tinent... Devien ser els que havien viscut massa a la vora dels francesos, que sempre tenen la boca que vessa de l’orgull de ser del país més bell del món, i el més noble. L’orgull que havien provat d’encomanar-nos i no entenien que els volguéssim fotre fora i quedar-nos amb la nostra misèria de moros” (pàg. 70)

**“«Les llengües m’agraden força
però tret de la meua no en sé cap.»
Tenien sort, doncs, perquè ningú no
havia vingut a tocar-los els ous
perquè n’aprenguessis una altra.”
(pàg. 81)**

“Cerquem els caps de la insurrecció d’aquesta regió, no em direu pas que no en teniu alguna idea sobre el lloc on poden ser... Darrerament ens mateu molta gent i fa pena a les nostres mares, allà a la metròpoli. Segurament el seu fill ha mort en el vostre desert. No ploren pas com les dones d’aquí que ho fan a sou o per veure quina en sap més, allà la tradició és plorar en silenci, i això fa que la tristor duri més temps i sigui més llarga de pair...” (pàg. 52)

El masclisme:

“Quan va haver matat l’amo em va dir que a França fins i tot hi ha dones amb els ulls verds, però no me’l vaig pas creure del tot. Per què no amb un arc de Sant Martí? Per una dona ja era prou estrany de tenir aquells trossets de cel dins els ulls, però què puc dir-te, les dones tenen el cos amb coses rares, la meva llúcia una taca marró, que semblava una granota, sota el coll... Per un home trobava que feia vergonya, tenir ulls blaus, em vaig malfiar si el tinent no podia ser marieta, però no en feia cara i més tard em va explicar que era casat... Doncs això dels ulls és com tota la resta, penses que n’has trobat el perquè, i al final fas el ridícul, t’adones que no pots refiar-te de res.”
(pàgs. 45-46)

Ironia

“Estàvem drets, les mans ens protegien un xic el cap però ens començaven a cremar amb la calor de mig matí. Ja ho saps, a casa meva el temps té més ànim que aquí, que, si t’hi fixes, sembla que fins el sol bavegi pluja... Ja veia que els que volguessin pregar ho haurien de fer només amb un ull girat cap a la Meca.” (Pàg. 49)

Política

“El Front Français farà això perquè és bo per a tothom i abans de tot per als francesos i ningú no ha de tenir por, que al Front Français només hi ha patriotes que estimen la democràcia i que mai no han volgut la mort dels moros ni dels jueus...” (pàg. 54)